

νά γίνονται ἐχθρικά· στήν Προύσα ἀρνήθηκα νά σηκώσω τό φέρετρο τῆς μαρκησίας Ἀγάθης — πού τή σορό της ἤθελε ὁ μαρκήσιος νά ἐνταφιάσει στόν περίβολο τοῦ ἀβαείου τῶν Καπουτσίωων στά Ἱεροσόλυμα — καί ἀλλάξα γνώμη μόνο ὅταν ὁ θεῖος μου χάρισε ἕναν περίφημο σετζαντέ· δικαιολογημένα τόν ἔβρισα στήν Ἔφεσο ὅταν, ἐξ αἰτίας τῆς ἀθυροστομίας του, ὑποχρεώθηκα νά περάσω μιά νύχτα σ' ἕνα ὕγρό καί ποντικοβριθές κελί τῶν ὀθωμανικῶν φυλακῶν (εἶχα προσπαθήσει νά σώσω ἕνα κιονόκρανο ἀπό βέβαιη καταστροφή καί μέ συνέλαβαν γιά ἀρχαιοκαπηλία)· μέ χαμόγελο ἱκανοποίησης τόν κυνήγησα τόν ἄπιστο φράγκο, ντυμένος χαμίμι στό Χαλέπι, ὅταν ἐκεῖνος μπῆκε στό τέμενος χωρίς νά βγάλει τίς μπότες του, καί ἔσκυψα καί μάζεψα κάτι σβουινιές ἀπό καμήλα, ζεστές ἀκόμα (μᾶς τίς εἶχαν φέρει μέ ταχύπλοο σκάφος ἀπό τήν Τύνιδα, μέσα σέ εἰδικά δοχεῖα), καί τοῦ τίς πέταξα. Ὁ μαρκήσιος, πού μέχρι τότε ἦταν πρᾶος καί ἀπολογητικός, ὀργίστηκε πρωτόφαντα καί καταδέχτηκε νά μέ συγχωρέσει μόνο ὅταν, μιά ἐβδομάδα ἀργότερα, τοῦ χάρισα ἕνα μικροσκοπικό τεμάχιο ἀπό τό Μανδήλιο — τό ἀγόρασα στό μοναστήρι τῆς Μαλούλας, ὅπου ἀνακάλυψα πῶς οἱ ἤχοι πού ξεστόμιζα τόσα χρόνια ἦταν στήν πραγματικότητα ἀρμαϊκά.

Ἐνῶ ὁ θεῖος κατάγραφε στό κατάστιχο τίς ἐνδείξεις πού μόλις εἶχε κομίσει ἕνα περιστέρι, βρῆκα εὐκαιρία νά ἐπισκεφτῶ τό ἀμάξι κουπέ. Σήκωσα τήν κελεμπία μου διαπιστώνοντας μιά ἀκόμη φορά, πόσο ἄβολο εἶναι τό εὐρωπαϊκό κάθισμα ὅταν φορᾶ κανεῖς ἀνατολίτικα ρούχα. Σφιγγόμουν ὅταν ὁ νοῦς μου πῆγε στήν πρώτη ἐκείνη μέρα τῆς ὁδοιπορίας ὅταν, σηκώνοντας λίγο ἕνα παραπέτασμα τοῦ καμβά βρεθήκαμε στό δρόμο. Κοίταξα ἀντίκρου στόν καθρέφτη πάνω ἀπό τό λαβομάνο καί εἶδα μέ φρίκη πῶς οἱ κρόταφοί μου εἶχαν ἀσπρίσει ἀνεπανόρθωτα. Μέ σφιγμένη καρδιά κατέβαινα τό σκαλοπατάκι ὅταν, ἀμυδρά στόν ὀρίζοντα, διέκρινα τό τέμενος τοῦ Ὁμάρ.

Γ.Ν. Πεντζίκης

Κεφαλληνίας 48—50 Ἀθήνα, τηλ. (01) 851583

Μητρ. Ἰωσήφ 5 Θεσσαλονίκη, τηλ. (031) 225243

ROTEL Hi-Fi

MADE IN JAPAN